

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Mona Lisa-anyám

*Odaállítottak a szószék és a nagylevelű
filodendron közé, hol bal kezed
megbújik az oroszlánfejű zöld levél
mögött, jobb kezed a szószéken óvatoskodik,
mintha zongorabillentyűkön ülnének
szabályosan görbült ujjaid, ahogyan
azt tanították is, a csukló és a könyök
most is lendületben, a váll hozzá-
igazodva arányosan a mozdulathoz,
ujjaidtól néhány centire rózsás váza,
kissé odébb éppen hogy belógva a
képbe a Biblia, de hozzám
jobban illene ez a kép, mert nekem
bizony „éppen hogy”, én már csak
ennyi teret adok Öneki,
aki mindig egy szobasarokban
húzódik meg gyermek-összekuporodva,
a szolga Isten, aki soha nem sokallja
el magát nekiünk, s csak kapaszkodik
árnyékunkba levakarhatatlan,
és ott látom a te árnyékod mögött is,
ahogyan felhúzott ősz szemöldökéből
előbújik, s mosolya talán most indul
útjára, vagy éppen már kialudt
hullámozása, hát ez is titok marad, drága
Mona Lisa-anyám, és ott vagyunk mi
veled szemben, a kétségek és remények
kiégett csataterén, miért így nézel ránk,
miért suttogja bölcs pillád: innentől te magad,
innentől
te
magad.*

Bárcsak

*idegszálaim
lehangolt hárfahúrjai
dadognának még
mustármagnyi hittel
fénylő virágillatot.*